

lig med Hensyn til den Skyld, som meget ofte maa søges hos Andre, f. Ex. Dommeren, i de Bildfarelser og Misforstaaelser, som foranledige den urigtige Forklaring. Begrebet om „uagtom Meened“ synes overhovedet ikke lettelig at kunne komme til Anvendelse uden netop i Relation til de i Udkastets § 146 2det Stykke omhandlede Skjøn- og Taxationsforretninger, og man har derfor ogsaa anseet det for rettest, i Righed med Fd. 15 April 1840 § 7 sidste Punktum, at indskrænke Bestemmelsen desangaaende til disse Forretninger, medens man paa den anden Side har fundet en forsøgt Opfordring til i § 146 at give en særlig Straffebestemmelse angaaende de omhandlede Misligheder ved oftnævnte Forretninger, i den Betændighed, der i senere Tider stundom synes at vise sig ved sammes Foretagelse.

En forholdsvis mindre Straf, end den for falsk Vidnesbyrd, falsk Partsed osv. foreskrevne, har man i Udkastets § 148, tildeels i Righed med Fd. 15 April 1840 § 9, foreskrevet for det Tilfælde, at Nogen eller s for en offentlig Myndighed har at bekræfte Noget med sin Ed og derved gjør sig skyldig i Meened, nemlig Forbedringshuusarbejde i Almindelighed, eller, naar det falske Udsagn af egen Drift tilbagefalder, under formildende Omstændigheder Fængsel paa Bånd og Brød ikke under 2 Gange 5 Dage. Under denne § indbefattes iøvrigt ikke de Tilfælde, hvor Nogen efter Lovgivning har at gjøre visse Angivelser paa Tro og Love under Tilbud om senere, hvis det forlanges, at beedige deres Rigtighed, jfr. t. Ex. Fd. 12 Septbr. 1792 § 4, Fd. om Afgift af Eiendomme af 8 Febr. 1810 § 2 d, l. om den kommunale Bessatning i Kjøbenhavn af 19 Febr. 1861 § 21, men alene de Tilfælde, hvor Nogen virkelig gjør saadanne Angivelser under Ed, t. Ex. hvor Eiendomsretten over et Skib i paakommende Tilfælde legitimeres ved Rbederrets Ed, see Fd. 1 Mai 1747 § 3 (jfr. Pl. 1 Juli 1840), Fd. 4 Mai 1803 § 4 (jfr. Pl. 8 April 1825), jfr. og den citerede l. 19 Febr. 1861 § 21. Falske Angivelser paa Tro og Love eller under Tilbud om Ed omhandles derimod i Udkastets § 151, hvor man har sat Straffen derfor til Fængsel eller under formildende Omstændigheder til Bøder, hvilket for-

meentlig i det Væsentlige svarer til de nuggældende Regler, idet man dog har anseet det for rigtigst at holde Veien aaben for særegne, nærmere bestemte Regler i visse Forhold, ved at tilføie: „forfaavidt særlige Lovbestemmelser ikke maatte foreskrive nogen anden Straf“.

Ei heller turde det være fornødent at fremsætte videre Bemærkninger med Hensyn til Bestemmelserne i Udkastets §§ 149 og 150, der gjøre de i de foregaaende §er givne Straffebestemmelser anvendelige ogsaa paa falske skriftlige Bekræftelser i Henhold til en tidligere afslagt Ed eller under Ed, hvor Lovene hjemle Anvendelse af skriftlig Ed (see D. l. s 1—13—4 og Fd. 3 Juni 1796 § 20 jfr. § 19), saavel som i de Tilfælde, hvor Eden aflægges paa anden end den i Loven foreskrevne almindelige Maade (t. Ex. efter Fd. 10 Mai 1843), eller hvor det ved Loven særligt tilstedes visse Personer at afgive en Forsikring paa en særegen Maade, saaledes at den ganske træder i Eds Sted (see Pl. 23 Decbr. 1771 angaaende de mæhrste Brødre); jfr. Fd. 15 April 1840 § 6, see og den norske Straffelovs Kap. 12 § 6. Ved § 150 erindres blot, at man har anseet det rettest at affatte Bestemmelsen saaledes, at ikke de Tilfælde skulde være udelukkede fra at gaae ind under samme, i hvilke en Person har afslagt Ed paa en fra den almindelige, i Loven foreskrevne, forskjellige Maade, uden at Saadant ligesom er hjemlet i Lovgivningen, naar det dog oplyses, at Alt er iagttaget, hvad der efter den Paagjældendes nationale og religiøse Gevandsætninger udkræves til en gyldig Edsaflæggelse, uden at man iøvrigt har fundet Anledning til paa dette Sted nærmere at gaae ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt og under hvilke Forudsætninger saadanne Afvigelser fra de almindelige Forstrifter om den formelle Fremgangsmaade ved Edsaflæggelse rettelig kunne finde Sted.

Medens der ikke er fundet Anledning til i dette Kapitel af Straffeloven at optage nogen til Fd. 15de April 1840 § 10 svarende Bestemmelse om Misligholdelse af et edeligt Løfte, idet denne Forbrydelse formeentlig er væsentlig forskjellig fra den egentlige Meened m. v. og der practisk vel nærmest kun bliver Spørgsmaal desangaaende ved Embedsforbrydelser og